

Lidelsens Jubel

[Shout of Tribulation]

Text: Gunvor Hofmo

-- Til Smerten --

[Blinde nattergaler (1951)]

De kaller deg mørke, smerte,
de kaller deg ond,
du som er dypenes jubel
hinsides tretthetens ord!

Å lidelsens jubel,
lidelsens ensomme vitner
så rike at dagsharde øyne
blir til en ravneflokk
som skriker på mørkne hustak
etter de lidendes hjerter
som skriker med gneidrende røster
etter de ensommes lyst!

Selv er de blinde av griskhet
på tårer, evige tårer
bak sin trange vegger
i det isnende hus...

Å lidelsens jubel
lidelsens ensomme vitner
speilende vilt uendelighet
og nyfødte virvlende kloder.

-- Mørket er skapt --

[Nå har hendene rørt meg (1981)]

Mørket er skapt
for at du skal kjenne
Universets sentrum
i det ordløse liv
som stilner der ute
billen på sin gren
drikker stjernedyp
og ekornet sover
i evige nøttdrømmer
og alt fødes
som stillhet mellom
våte klipper
Stjernene ser jorden
dukke opp
som en hval i eterluft.

-- Men natten --

[Epilog (1994)]

Men natten har gitt deg
en våkenhet som rommer
den minste stein
og de store katedraler
hvis ensomhet skaper Gud
Og røster fra døde
følger deg dit levende
ikke går.

-- Jeg vil hjem --

[Jeg vil hjem til menneskene (1946)]

Jeg vil se mot stjernene
Over nattblank sjø
Som synger, synger;
Deilig er natten,
deilig er dagen,
ingen av dem skal dø!

Jeg vil hjem till menneskene -
som en blind
gjennomstråles i mørket
av sorgens stjernesinn.

-- Hva vet du --

[Fra en annen virkelighet (1948)]

Hva vet du om døden,
Du som begråter den som uvirkelighet utenfor deg,
som en grav, som en kiste!
Døden er ingen flirt med tårer,
ingen havn for dine nederlag.
Døden er brystne øyne som ble bevissthet i deg,
døden er blodige celler som ble sinn i deg,
døden er Gud som gjennomstråler altet med sitt dyp,
som vugger sine barn i uendelig stillhet
mens allting lytter,
døden er grånende hus dypt inni skumringen
og vindene som stiger fra all sorg i verden,
og all skjønnhet,
døden er navnløs ømhet i bristende knopper
og en fugl som flyr...

-- Hvem er jeg? --

[Etterlatte dikt (1997)]

Hvem er jeg,
At jeg kan gå med
ditt mørke ansikt
dypt begravet i meg,
uten at det
stiger opp som en sol
med dagen opp

Hvem er jeg,
at jeg har gjort
din angst til min,
din lidelse til min,
din ensomhet til min,
som er deg

Lyset skiller oss
og derfor
blir hver morgen
en bitter avskjed.
Mørket forener oss
og derfor blir hver natt
en reise gjennom
dype lag av mørke, hvor
forvridd skikkelser
står langs veiene, inntil
den ender ved
den innerste gleden,
som er deg.

Da vet jeg ikke lenger
hvem av oss som
er død, om det
er du som lever, eller meg.
Eller om vi er døde begge.

-- Jeg synker --

[Nabot (1951)]

Jeg synker ned i skumringen
Jeg er lyset, jeg er toget
Som nærmer meg tunnelen
Er natten bare dette øyeblikk
da alt er borte og alt lever
gjennomlyst av mørket fra
Verdens bunn som strømmer
over meg,
glødende forvandlet til sol

Og i skapelsens øyeblikk:
roser gjester bedene
i gudenes hjemstavn
der vepsene flyr med sine
gylne kropper, lik minibomber
over gressets slagmark

Og alle stemmer stiger i meg,
gudenes og de dødeliges røster
suser gjennom de sødmetette trær
som kaster skygge fra
Paradisets sol!

-- Til stillheten --

[Blinde nattergaler (1951)]

Jeg vil inn til jordens dype stillhet,
jeg vil inn til stumhet som er ren,
inn til barn som smiler under søvnen
inn til heiene, og hav og stein

For ved stumhet blir ens sjel lik vinden,
den som raser der hvor ingen er,
og hvis ville, triste melodier
kommer selve jordens hjerte nær.

-- Mørk Kristus --

[Fra en annen virkelighet (1948)]

Disse menneskene på kne foran deg
med trette ansikter, med glatte...
Se hvor de bærer sine værelser med seg,
sin seng, sine regninger!
Ingen brennende sorg har svidd hjertene,
ingen dyp kilde av smertelig medliv
flommer over, flommer evig over...

Bare en døvende bølge av røkelse,
av sang,
og salmebøker i hvite hender

Å hvor de håner din nakenhet med sin trygghet,
og lys kaller de deg
du som er selve mørket,
ofrende, kimende mørke:
Hungeren er du i rommet,
smertelig kjærlighet uten hvile, uten hjem,
landflyktiges tårer og dreptes stumhet,
kraftløse barnehender gjennom tidløs stillhet

Ja mørke er du, evig, evig mørkel!
Å kast det over oss så vi kan være i verden,
medkjensles uavvendelig offerplass,
så vi kan bære et barn, et univers
og oss selv.

Ensemble

Counter Tenor

Mixed choir (SATB)

- Four soloists (SATB) are required
- Suitable breathing pauses in long passages
are decided together with the conductor.

Organ

- Two small weights are required
in movement V

Excerpt

- From "La Folia" (trad. Portuguese dance).
In movement VI

Score in C

Duration

Approx. 65 minutes

Berlin, 14 feb. 2016